

Prædiken til sidste søndag efter hellig tre konger

I konfirmandstuen ved præstegården står der et fint gammelt klaver. Det er et arvestykke. Det stod engang i stuen på gården hos min mormor og morfar. Så det er et klaver, der kalder gode minder frem. Det fungerer fint. Endnu. Det klinger smukt. Men langsomt sker det, at det mister stemningen. I begyndelsen kan det være svært at høre. Men det bliver hurtigt værre. Og inden det bliver alt for slemt skal det stemmes. Så må der sendes bud efter klaverstemmeren, der tager sig kyndigt og kærligt af det gamle instrument så det igen kan spille rent. Et menneske du og jeg vi er som et klaver. Vi er som instrumenter, der kommer toner ud af. Vidt forskellige toner. Det der kommer ud af os kan være grimt, falskt, larmende, skingert ikke til at holde ud at høre på. Men der kan også komme helt andre toner ud af os. Blide og smukke. Opløftende. Toner, som kan glæde og røre og lindre andre. Vi har det hele i os. Det smukke, det gode, det kærlige men også det grimme, det onde, det hjerteløse. Det sker let, at vi kommer ud af stemning. At tonen imellem os bliver alt for grim, aggressiv, uforsonlig, fjendtlig. Det sker, at det kun er dystre

tunge og vintermørke toner, vi lader høre fra os. Men kommer vi i de rette hænder så kan vi blive stemt igen. Ligesom det gamle klaver. Det er i grunden det, der sker ved vores gudstjeneste. Her kan vi få vores sind og vores hjerter stemt. Guds ånd Helligånden stemmer os. For Guds ånd åbner vores hjerter for Guds ord. De ord, der kan give os nyt mod på at leve og håbe og tro. Guds ånd åbner vores hjerter for den livshjælp Gud kan give os, når vi tror. Guds ånd åbner vores hjerter så vi hører og tager imod, hvad vores herre og mester Jesus Kristus siger. Til os. Du skal elske. Elske din Gud af hele dit hjerte. Og du skal elske din næste som dig selv. Glem aldrig kærligheden. Guds ånd, kærlighedens ånd, fredens ånd, lysets ånd stemmer tonen i vores indre. Så det, der kommer ud af os klinger af kærlighed. "Den, der elsker sit liv mister det, og den, der hader sit liv i denne verden skal bevare det til evigt liv" Sådan hører vi Jesus sige. Hvad mener han? Han som ser ind i hjerternes dyb han ved, hvordan det er fat med os. Vi må give slip på det i os, der siger jeg. Vi må stoppe med at opføre os som om verden drejer sig om mig, vi må lægge selvoptagetheden fra os ikke stirre os blinde på

os selv så vi ikke kan få øje på Gud. Eller på dem, der er omkring mig. Den der sætter sig selv foran alt andet vil miste sit liv. Altså det egentlige liv. For det egentlige liv, det er det liv, der leves i fællesskab i forbundethed. Med min Gud og med mine medmennesker. Jesus taler om hvedekornet, der må falde i jorden og dø for at det kan bære mange fold. Er det ikke et billede på, at noget i os må dø – vores egoistiske tilbøjeligheder det vi siger og det vi gør, der skaber afstande imellem os, det der ødelægger det fælles liv - for at noget andet: troen på Gud og kærligheden til vores medmennesker kan vokse frem i os og bære frugt i vores liv med hinanden? Jesus bruger også billedet af et hvedekorn til at fortælle sine disciple om sin død og sin opstandelse. De er sammen på vej til Jerusalem. Hans sjæl er i oprør fordi han godt ved, hvad der venter ham der. Sin dødsdom. Den lidelse han skal igennem. Og ensomheden. Følelsen af at blive forladt. Også af Gud. Jesus vidste, at timen var kommet. Tiden var inde til, at han snart skulle dø. Han vidste også, at døden ikke kunne holde ham fast. For Gud ville, at han skulle leve igen. Han vidste, at for ham ville døden blive en søvn han

ville vågne af, når det blev morgen. Påskemorgen. Jesus skulle dø og opstå for at vise verden Guds herlighed. Guds kraft Guds vilje til at vinde over døden. Det havde Jesus forsøgt at forberede sine disciple på. Hvad der skulle ske med ham, når de nåede til Jerusalem. Og han gør det nu igen ved at fortælle dem om hvedekornet. Jesus gav som hvedekornet slip på sit liv. Han døde og ligesom hvedekornet bryder igennem og vokser frem af jorden opstod Jesus for at alle, der tror på ham kan få evigt liv. Ved sin død og sin opstandelse banede Jesus en vej ud af dødens mørke for os. Så vi kan tro på, at når vi dør så skal vi leve hos Gud. I hans evighed. Måske kan vi også overføre hvedekornet på vores eget liv? Hvad sker der med et hvedekorn der ligger i en sæk i en lade? Ingenting. Et hvedekorn må lade sig så i jorden. Må lade sig bruge. Lukker vi os inde i os selv. Gemmer vi os væk. Hvad bliver der så ud af det? Det handler om hengivenhed. At vi giver os selv hen i livet med de andre. At vi giver, hvad vi har at give. At vi ikke holder os tilbage fra at gøre hvad vi kan for hinanden. At vi ikke sparer på kærligheden, godheden, gavmildheden, hjælpsomheden. At vi rækker ud over

os selv. Glemmer os selv. Hør Frans af Assisis ord i en bøn: ”

Lad mig ikke så meget søge at blive trøstet, som selv at trøste/
ikke så meget søge at blive elsket som selv at elske. For det er
ved at give at man får. Det er ved at glemme sig selv. At man
finder sig selv.” Jesus siger: den der tjener mig skal følge mig.
Han skal være vores forbillede. Jesus brugte de særlige evner
han havde fået fra Gud, i kærlighedens tjeneste. Han hørte, når
mennesker kaldte på ham, han gik til de syge og helbredte dem.
Han spiste med dem ingen andre ville være sammen med. Han
skabte glæde og håb overalt, hvor han kom. Jesus kunne ikke gå
forbi. Det er ham vi skal følge. Så godt vi nu kan. Med sin ånd
fylder han os. Han stemmer vores liv til tro til håb og til glæde. Så
vi kan gå opløftede herfra. Så det, der kommer ud af os. Vores
ord og vores handlinger kan være stemt til kærlighed. Amen. Ære
være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i
begyndelsen så nu og altid og i al evighed. Amen